

REGÉLŐ.

Pesten csötörtökön januar 21^{kén} 1841.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csötörtökön. Fél évi díjja helyben képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is válthatnak példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p. p.

ELBESZÉLÉS.

Egy pár genie a' sok közül.

(Folytatás.)

Most látogatásuk okára tért-át Falkay: a' szabad jövetelt és menetelt kikéré magának és a' grófnak; részvevőleg kérdezősködött Emminek hol létéről; nem kis becsű ékességet a' gróf czimerével látatlanul csusztatott egy oldal szekrényre, 's esdeklőleg kéré, parancsoljon, mennyiszer csak tetszik, a' grófnak német színház páholyával.

„Hah! — kiáltá most Vizi — szinpadi hangot és állást véve — mi ez? mit látok?“

„Hát mi az? mit lát?“ — kérdé Falkay.

„E' tekintet, ezen élénkség, e' kifejezés — folytatá Vizi, egy képre mutatva — tökéletlenül van felfogva, gyengén kivive; de még is e' tekintet, ezen élénkség, e' kifejezés!“

„Ugy van; én messziről is reá ismerek — kiáltá Falkay enthusias-mussal — ez nemde nagysád gyenge képlete?“

„Ez leányom arcz-rajza“ — mondá Szalahné anyai kevély ön-érzettel.

Mihelyt Vizi gyanítását bebizonyodva látta, az isteni eredetinek legkicsapongóbb dicséretére fakadt, 's a' képet tüzzel és lelkesedéssel csókolá egyre másra — miközben Falkay Szalahnének kezét szívéhez szorítá, 's olly hévvel és részvétellel kívánt szerencsét leánya birtokához, hogy könyek látszattak nyomulni szemibe.

Végre Falkay és Vizi nyugodtabbak lettek. Mindenről beszéltek, dicsértek mindent, megszólltak mindent, magukról 's elméjéről rettentő véleményt építettek, és Szalahné nem győzte két tisztes vendégének leereszkedését 's azon fesztelenséget, melly alakjuk 's beszédjökön előmlött, eléggé méltánylani. — 'S meg kell vallani, hogy azon urak, kik mint Falkay és Vizi genie.

jekből, vagy is inkább más embernek genie-hiányából élnek, e' két urban mesteröket láttak volna.

„Tehát reménynyel távozhatom?” — szóllt alig hallhatólag Falkay.

Szalahné lesüté szemét, és semmit sem szóllt.

„Ah engedjenek még csak egy futó pillantatot vetni e' képre — mondá Vizi. — Ah! itt van ő változatlanul, mint előbb!” — Köztünk legyen mondva, ez aligha nevezetes észrevétel nem volt, miután tudjuk, hogy a' miniatur-képek olly gyakran változtatják arcz-vonalaikat.

III.

Most egy kis időszakot átugrunk. — A' történet- és regeirő mindig mások figyelmének áldozik, hogy mulattasson, hogy unalmat üzzön; — 's ha ollykor illy nemű ugrásokat tesz, ez ismét olvasói iránti figyelemből történik, hogy tudni illik unalmas ne legyen holmi mellék-esetek, aprólékok rajzaival.

Hiszitek-e, hogy gr. Zámolyi 's Falkay a' nyertt engedelmet tulságig használák? nem-e? Látom még nincs teljes, tiszta fogalmatok vitézimről, 's nekem iparkodnom kell, hogy reájok ismerjete.

Ők tehát jöttek, mentek, — 's a' jó Szalahnének naponta több alkalma volt, vendégeinek fesztelenségök, társalgási könnyűségök, rendkívüli ügyességöket 's a' t. — mellyeket köznyelven életbölcsességnek, őszinte nyelven pedig szemtelenségnek nevezünk — csudálni; — 's ő valóban csudálta őket; és ha e' két vagy ollykor több urat láthatá, boldogsága tetőpontja körül járt; minden nap uj reményvirágot fejtett 's rombolt-le. — „Holnap lesz a' nagy nap,” — gondolá minden este; de bármilly hosszúk voltak is a' napok, a' nagy nap nem viradt-fel, az az, sem a' gróf sem Falkay nem nyilatkozott. — 'S hiszitek ezt? — pedig éppen nem úgy van. — Ők naponnan nyilatkoztak, csak hogy nem Szalahnének. — Emminek, a' szegény Emminek naponnan ki kellett hallgatni a' legkészségbeesettebb, legörülttebb, legszemtelenebb szerelmi esküket. — De Szalahné szemeiben vendégeinek vadságuk, humor, köznapi-ságuk, varázsló eredetiség, 's kicsapongásuk azon nemes fesztelenségnek volt alakja, melly sajátja azoknak, kik rang, érték, és szerencse által emelvék feljebb a' közpolgári életen. Szegény Emminek kettősen kellett szenvedni; t. i. ki kellett hallgatni ez állatiaságig aljasultt kéjenczeket; mert ez a' gyenge, rövid látó anyának eleme, öröme, boldogsága volt. 'S midőn amaz urak olly szivesek voltak, 's haza mentek, a' jó anya kifogyhatlan volt a' di-

cséretekben, 's rendesen új tervbe álmodta magát. — Szegény Eminek még szerencse lesz vala, ha a' jó dáma csak álmodott volna: de Szalahné azon rossz tulajdonságot sajátítá-el, hogy fennhangon, az az beszélve kezdett gondolkodni, 's így neki e' magasztalásokat, e' boldogító felhőkre épített terveket naponnan ki kellett újra meg újra hallgatni. Többek közt még azon nap szerencsésen hunyt a' feledékenység tengerébe, mellyen hideg maga viseleteért gyengédtelen szemrehányásokat nem kellett mind két részről hallania.

,Lajos! Lajos! miért nem vagy te férfi, millyennek a' teremő a' férfit alkotá, vagy millyen képzetemben él?! — kiálta-fel a' kedves lányka ilyenkor, hogy zuznád-el e' nemférfiakat, e' szemétjeit az életnek. — Lajos Lajos! hol vagy? most midőn testvéred nyugalmaát héjják sikoltják-fel, 's boldogságát ördögemberek dulják. — 'S a' leányka keserves könyeket hullatott, de anyja ellen nem ejtett panaszt.

'S itt talán jó alkalom lesz Lajossal bővebben megismerkednünk.

Még mielőtt Szalahné Pestre feljött, már Halkay táblai ügyvéd gyakornoka volt. Az ifjúnak keble nem volt hideg a' jó 's nemmes iránt: de a' kis városi polgár-életből, a' zajgó fővárosiba átültetve a' nemés hajtasú csemete senyvedni, törpülni kezdett; a' minden ritkát, kitűnőt, jelest, lelkesüléssel ölelő ifjú, sokszor tulajdonságokra engedé magát ragadtatni. Ez még boldog időszak! Lajos még nem ismeré a' fővárosi élet baloldalait: de társalgási köre naponnan szélesbült; az új barátok, új egyénei körének, új eszméket fejtegettek, új véleményeket védtek, új elveket imádtak. — A' fiatal kebel tiszta, mint ártatlanság színe, 's könnyen ragadjameg minden új eszme fogékony lapjait. Boldog, ki e' korban életelvekkel, hasznos ismeretekkel, mellyek erényesség színével festvék, írja-be a' tiszta lapokat. — De Lajos barátjai egy osztályhoz tartoztak, mellynek egy pár egyénét történetünk jellemzi, 's e' barátoknak, ifjúnk kebelt tárt-fel, melly visszatükrözé még gondolatait is. A' barátok használák az alkalmat; mert illy bűncsordának olly szerzemény, millyen Lajos volt, öröminnépre nyújtott alkalmat. Lajosnak jóról fogamzott eszméi setétültek; de napjait örömbé uszva élte-le. Ilyenkor az ifjúságot gondatlanság, könnyelműség 's eszméletlenség bizonyos neme lepi-meg; ilyenkor mindenre képes; a' legaljasbat, leggonoszbat kedves színekbe öltözteti; ilyenkor ön magának mindent megenged, minden szabadtalant mer, 's önmagának mindent megbocsát; vagy ha nem vélte ostrom olly védtelen helyzetbe szoritná is, melly a' lemondás 's maga megadással határos—könnyű ilyenkor az ifjúság 's az ezzel rokon könny-

elműség rovására tolni a' történeteket. Ez állásban vannak legtöbb ifjaink, kik nem jók és nem rosszak. Ők mindenre készek; 's maguk igazolása is mindig kész, — 's az ifjúságnak két osztálya közt az a' különbség, hogy a' nem-jóknál a' tett után fogja-fel a' bánó kebel az ön-igazolási eszmét, a' rosszaknál pedig a' tettet megelőzi az igazolás terve. — Lajos az első osztályba tartozott, bár igen-igen mélyen süllyedt. Dőre szerelmek, kártya-asztalok közt otthomos volt, 's midőn egykor anyja, ki e' semmisítő hirnek történetesen nyomára jött, 's őt nem gyöngéd anyailag dorgálá, a' fiú — ki apja halála óta család-főnek tekinté magát — megboszonkodott, 's három hóig nem ment anyja 's testvére felé. — Ez idő alatt szerzé Szalahné ama becses ismeretségeket történetünk hőseivel.

VII.

Gundi ur eléggülten ült kényelemre számított 's divatlag diszített teremében. Híjába kétkednének rajta, hogy nem kamatjait számítá, 's hogy a' számítás nem kedvezőleg ütött-ki. — Az ajtó fel pattant, 's az öreg urnak kedves mosolya redőkbe borult. Zámolyi és Falkay léptek-be. Amaz álmosan 's igen különösen nézett-ki: emez a' rendesnél rekedtebb volt. Gundi ur ezekből, valamint azon azon körülményből is, hogy mindkettő igen bizonytalanul állt lábán, azt következteté hogy a' két ur ebédől jó.

„Mi ön — ön — ön szeretetre méltó hugát éltettük Gundi ur! — hebegé a' gróf.

„Ugy? — mondá az. — A' bor szájából le 's feljár — gondolá a' tapasztalt ur — ön igen jó, gróf!“ — veté utána.

„Nem, semmiképp' — lelkeimre, — becsületemre! ön igen jó. — Ön végetlen jóságát bizonyítja azzal, hogy meglátogatott.“

„Én önt meglátogattam, gróf ur? mikor? hiszen ön van nálam!“

„Vagy úgy! — tehát szeretném, hogy e' házban — hiszen a' ház öné — ön látogatna-meg. — Falkay! botlottunk — emeljen ön fel!“

'S Falkay csakugyan felemelé; mert Gundival pénz-üggyről mélyen értekezett, 's nem sokára tizszeres adós-levéllal néhány ezeret kicsikart. — A' gróf eddig egy mély karszékbe ült; szemeit behunyta mintha e' dolog nem is őt érdekelné: — de most felriadt, 's kijelenté barátjának, hogy Gundi urral egyedül akar beszélni.

„Egyedül? hogyhogy? — egyedül? kiáltá Falkay színlett csudálkozással. — Jó, igen jó; majd a' szomszéd terembe megyek; de sokáig ne várakoztatassanak.

Kalapja után nyult; Normából egy dalt kezdett füttyörészni, 's távozott. — Gundi kérdé a' grófot, mi az a' mondani való. A' gróf

hosszan lefeküdt a' pamlagra, mellyen eddig ült, 's most szorosan Gundi fülébe beszélhetett.

„Ah Gundi — susogá — milly szeretetre méltó unokahuga van!”

„Hm! — meglehet. Én keveset figyelek az ehhez hasonló tárgyakra.”

„Hiszen ön azt tudja, milly átkozott kellemes leánya; — önnek azt kell tudni. — Gundi, ne tagadja ezt!”

„Hiszem, hogy az — igen — tudom is, hogy az. És ha nem volna ez az eset, ön auctoritása illy tárgyakban gróf ur — 's önnek izlése semmi tekintetben nem becsmérlehető.”

Kivéve a' grófot, nem hiszem, hogy valaki figyelmét elkerülhette volna ama gunyos hang, melylyel e' szavakat kimondá, vagy ama megvető pillanat, melly ezt követé. De a' mi fiatal uracsunk az effélékben süket és vak volt, 's mindent méltányos hielzésnek vett.

„Önnek igaza lehet Gundi! — hanem most arról beszéljen, mi módon szerezhető meg e' kedves alak. A' fáradság, ön tudja, nálam nem jár ingyen.”

„Ugy-e?” — viszonzá Gundi rendes hangján.

„Ne beszéljen ön olly hangosan — mondá a' gróf — Falkaynak ezt nem szabad tudni.”

„'S ön nem tudja, hogy Falkay vetélytársa?” — mondá Gundi — vendégét élesen szemügyre vévé.

„Hiszen ő mindig az, örd... 's nekem hozzá kell látnom, hogy előbb járjak. Ha ha ha — ő hatalmasan fog morogni, hogy mi titkon beszélünk. — No's — tudna ön módot, alkalmat?”

„Meg van fogva! — gondolá Gundi — meg van fogva.”

„Szólljon ön Gundi — van remény?”

„Igazán gróf — mondá Gundi kezeit dörgölve — nem ígérhetem. Ebből semmi jó nem lehet. — Ő erényes, jó nevelésű, és szép — az igaz, szegény és védtelen.”

Gundi ugy beszélt, mintha csak fennhangon gondolkodnék: de csalárd oldalpillantatát, melylyel szavait kísére, érté a' gróf.

„Én biztosítom önt — kiáltott a' gróf — hogy a' leánykával csak társalgni akarok. Hiszen lehet szép leánykával beszélni a' nélkül, hogy mindjárt rossz legyen belőle. — No's — hiszen csak nem felejté-el, hogy ön általam gazdag lesz?”

„Minthogy ön megígérte gróf — hogy semmi rosszat nem akar, 's minthogy ön iránt tetsző kívánnék lenni, 's minthogy ez ártatlanul történik: tehát módról akarok gondolkodni, de csak egyedül ön számára, minden esetre csak ön számára!”

És most Gundi a' szomszéd terem felé egy sokat jelentő ármányos pillantatot vetett; az után a' grófra nézett, 's mondá:

„Éppen készülöben vagyok kibékülni hugommal, 's meghívom őt leányával ebédre. Jőjjön-el ön is, egyedül vagy Falkayval, a' mint gondolja — 's minthogy ön csak társalgni akar, azt itt minden időben elérheti!“

A' gróf köszöné a' közlést, 's suttogá, hogy végét kell a' beszédnek szakítani, 's barátját bekiáltá.

„Már azt hittem, elaludtak önök!“ — mondá Falkay durczás képpel lépve-be.

Sajnálom, hogy olly soká várakoztatuk önt — felelé az ifjú kullancs — de Gundi ur olly bámulatos tréfás, hogy nem tudtam előbb szabadulni.

„Nem, nem — mondá Gundi — ő nagysága volt az egyedül. — Hiszen ön tudja Falkay ur, milly mulatságos, tréfás, és szellemdús ifju férfi a' gróf!“

Falkay a' gróf háta mögött gunyra voná ajkait, 's gunyló mozgalmakat csinált.

No's édes szépeim, mit szólltok e' tervhez? — Nem derék három ur ez? — nem méltók-e, hogy egymásnak pajtásai legyenek? — Ismeritek már őket? 's eme Gundi nem példás atyafi-e? ha ha ha!

Gróf Zámolyi és Falkay jó izűt nevettek, 's egymás karján a' szélutszán fel felé haladtak — hova? — hova? — titokban megsugom — egy angol lovagművésznéhez; ha ha ha!

(Folyt. következik.)

PESTI VIZSGÁLÓ.

Hírszekrény: — „Bál és csupán csak bál!“ a' budapestieknek jelenlegi szójárásuk! A' báludh annyira megy, hogy már minden rend 's czéhibeli fiatalság (még az israeliták is) elkülönzött mulatságot adrészvényekre, melyek gyakran igen borsosak. Azonban legyen bár miként, a' terembérlők, leányok 's muzsikuskok ennek igen örülnek; hát még a' szövet- és divatczikk-árusok? Legyen nekik is valahára bucsújuk! — Az angol királynénál már 14-kén kezdék meg a' piqueniquet; az itteni terem hihetöleg a' magyar királyéval fog vetélkedni. — 17-kén a' redutteremben tartatott tánczvigalom a' pesti kisdudóvó intézetek javára szolgált. — 19-kén a' kereskedői casino adá első bálját; 20-ra a' joghallgatóké, 28-ra a' lövészeké volt kijelelve, mindkettő a' redutteremben. Ez utóbbit különösen kitünővé teendi a' nagy terem Duna felöli oldalának fegyverek 's más ékitményekkel történendő diszítése; mi egyedül, mint mondják, 400 pengő forintba kerül.

Időnk folyvást lágy és olvasztó. 14—19-kén ismét esőnk volt. Dunánk jege még 19-kén állott, de egész víztükrökkel tarkázva. Könnyű terheket kis szánokon még mindig vittek keresztül a' görög templomon kissé feljebb. Gyalogoknak kevéssel a' hidon alól volt utjuk.

Az országutak nagyon rozsak lehetnek; mert a' bécsi posta is reggel helyett délután 's estve felé érkezik.

Nemzeti színházunk ügyei a' régiek. Az igazgatóság azoknak minél sikeresebb elrendezésével foglalatos. Beszéli némelyek, hogy az opera számára G — — — y k. a.-t is szeretné megnyerni. Azonban „fides penes auctorem!“ Én ezt csak úgy közlöm, mint hírbeszédet 's nem mint valóságot. — Ha bizonyos pesti lapok hírszekerényem pontjait kiszemelve úgy adják olvasóiknak, mint hiteles adatokat, ők lássák. Én első referadámban is megmondtam, hogy azok csak hírek; 's ezt azutánam közlöknek is jó volna megemlíteni. — Hallottam azt is, hogy Egressy Gábor urnak a' pesti ifjúság nem billikomat, hanem ezüst koszorút szándékozik adni.

Magyar új folyóiratink közül az erdélyi „Múlt és Jelen“ első lapjait jan. 12-kén vettük kézhez. Betűi nagy részben hasonlóak a' Híradóéhoz, de papírosa emezénél csekélyebb.

TA RY.

TERMÉSZETI TÖRTÉNET 'S TUDOMÁNY.

Kancsalság. A' „Gazette des Hospitaux-ban Phillippe orvos urtól egy közlemény jelent-meg, mellyben állítja, hogy a' kancsal nézést (trabismus) egészen sajátos módon tudja megorvosolni. Itt ő előadja eljárás módját és számtalan esetekre hivatkozik, mellyekben betegeit gyógyítja. Gyógymódja egészen különbözik a' leghíresebb orvosok módjától.

Állat-tenyésztés. Londonban jelenleg két teveszarvas (Giraffe) van mellyeket az egyesült tartományokból hozának, hova Egyiptusból vitettek. Az ottani állatseregletben most három állat van e' nemből, 's pedig a' legjobb állapotban. Ezek 1834. és 1835-ben Dongolah pusztában fogattak, sőt egyik közülök vemhes is. — Az állatvizsgáló egyesület egyik tagja reményli, hogy egy nilusi élő lovat (Hippopotamus) hozand Angliába; mi valóban nagy ritkaság volna, minthogy Europa e' nemből még egy eleven példányt sem birt.

Siket-nómák gyógyítása. Dr. Turnbull a' skótsebész jelenleg Parisban van. Róla nem rég londoni lapok bizonyíták, hogy nemesak közönséges süketséget, hanem a' születéstől süket-némaságot (megjegyezvén, hogy a' fül alkata ép) tökéletesen tudja meggyógyítani, valamint a' vakságot is. Mondják, hogy ezt bizonyos légszesz segédével viszi véghez, mellyet a' fül vagy szembe irányoz. Lakása, a' Russel-Squaren, pezsgett gyámolatlan betegektől, kiket ő a' legszivesebb készséggel és díjtalanul orvosolt-meg, míg a' tehetősbeiktől 50 — 100 guinéet kért díj fejében meggyógyíttatásukért.

Ritka nézőjáték. Egy puckingtoni jószágbirtokos közel Ulminster-hez múlt nyáron egy izben tapasztalá, hogy méhkasában sokkal zajosabban, és élénkebben folynak a' dolgok, mint egyébkor. Midőn halk léptekkel a' kaszhoz közelednék, látá, hogy a' munkás méhek a' herékkel élénk harezban vannak. Az utóbbiak, fulánk hiányában szenvedvén, legyőzettek, 's egytől egyig megölettetve a' kasból kilökettek. Ez alatt alól a' deszkázaton, mellyen a' kas nyugodott, egy vastag rút béka állott, és a' kidobott heréket egymás után mohón felfalá. Ha egyszerre kettős zsákmány hullott alá, ekkor mi alatt egyiket felemészté, a' másikra tartá tenyerét, 's csak utóbb emészté-fel e' falatokat. Az állat már szétrepedésig jól lakott, mindazáltal a' zsákmány-eső megszűntével a' kas körül keresgélt, és szomjú tekintetet vete a' kas-nyílás felé. — Ismét új példa arra, hogy az állatok szintén bírnak némi gondolkodó tehetséggel.

Örültt képzemén ye. — Riviérnek hívják ama szerencsétlent ki néhány év előtt örültség és dühe kitörésében atyját és testvérét meggyilkolá. Ez óta nem mint bűnöst, hanem mint eszelőst tették zár 's orvosi felügyelés alá. — De most a' Pilote du Calvados egyik számában olvassuk, hogy elme-zavarodása sehogy sem gyógyíttatott-meg, sőt inkább gyarapodott. Ujabbi időkben azt képzelé magának, hogy már meghalálozott, 's kíváná, hogy nyakát vágják-el, minthogy ez neki, miután ő már úgy is halott, nem fájhat. Midőn kérelme nem teljesített, fenyegetődzött az estelenségnek legnagyobb kitörésével, hogy az egész világot megölendi. Így elkerülhetlen vala őt a' többi örültektől el nem szigetelni, mert számtalan bántalmakat követett-elrajtuk. De ő ezen elkülönzést használni tudá. Ugyan is nem sokára kielégíté leveretett kívánatát, és — öngyilkos lön. Ennyiből láthatni, mennyire kártékony a' gyilkos öntudat mardosása, noha nem józan ész kormányja vezérli is tetteinket.

KÜLÖNFELE.

Gyermekek-csata. A' La villette-i tanács már többször ama kellemetlen helyzetbe jöve, a' veszekedő gyermekeket, e' helyben, kik százan-kint gyűlnek a' gyepen össze, és fűtykös 's kövekkel rendes csatákat vivnak szoros korlátok közé szorítani. Mind e' mellett octob. 19-én össze gyűltek a' rakonzátlan harczosok a' taktika szabályai szerint viaskodtak a' legnagyobb lelkesedés és dühösséggel, és kölcsönösen annyira megsebzék egymást, hogy a' felsőbbség kéntelen vala közükbe elegyedni húszat közülök 7—10 éveseket befogatni és szigorú büntetésre ítélni.

Sam Skot. Így nevezetik egy rendküli ügyességű vízművész vagy buvár, ki jelenleg Londonban tartozkodik, és itt mutatványaival szokatlan figyelmet gerjeszt. Nem rég adá első mutatványát a' Themse folyón Rotherhithe csúcsán és a' fenndagadó folyamba veté magát nem gondolva a' rohano szélvész dühével, mely e' napon dühöngött, és a' vizet magas hullámokba sodrá. Ő azt állítja, hogy többször rohant-le Niagara árjába 597 lábnyi magasságról (?!) és nyilvánított ügyessége igazolni látszik állítását. Ő egy 347 lábnyi magasságú szikla-csúcsról veté-le magát; több perczig víz alatt vesztegelt, vagy úgy uszott, hogy csak két lábszára látszék-ki a' víz felületén. Feje egyszersmind bámulatos erővel és szilárdsággal bir; mert ő ezzel úgy meglöké a' hídőnek vastag árboczát, hogy annyira inogott, miként a' legerősebb buzogány - ütésnél. Midőn a' jelenlevők csudálák hogy illy magas szökés közben meg nem fulad, ezt mondá: „nekem mindig van elegendő légem és ugrás közben szállhatok is.“ Mondatát azzal be is bizonyítá, hogy minden további ezutáni ugrásakor több szót mondott, melyeket a' közönség jól érthetett.

Egy bűnhődőnek szerencsés kimulta. Leutenburgban (Thüringen) mely jelenleg büntető és örültek házaul szolgál, kevés idő előtt egy bűnös ötvenedik évi jubileumát ünnepelte. Ő már 15-dik évében jutott ide gyujtogatás miatt. Ezen ugy mondott jubileumakor némelly irgalmasokjótékonytságot kívántak vele gyakorolni, s e' czélból bort, és egy roppant nagyságú süteményt küldöttek neki. Ő evett és mindent megivott — lefeküdt — és meghalt.

Szerkeszti Mátray Gábor, halpiaczon, Dencs-ház, 56-dik sz. a.

Nyomatik Trattner-Károlyi' betűivel, angol vas-sajtón
uri utsza 453.